

ורבינו סעדיה גאון מנה עשרה לרמזים במקומות חקיעת שופר:

א. מפני שתיהם ברא הקב"ה את עולמו ומלך עליה, וכן עושם המליך
בוחלחת מלוכם שחוקיעם לפניהם בחוציותם ובקרונות, להודיע ולהשמע בכל
ההמוןות התחלת הממלכה, וכן אנו נמליכים את האבירים זה, וכן אמר ר' זוז
בחוצירות וקהל שופר הריעו לפניו המלך ח'.

בענין אמרו לפניו מלכיות שתחלמלכו נ

- עליכם¹. על פי מה שכתוב בששה ימ"ח ואתם תהייו לי מלמכת בתנים פירש רשי² שריטם בו. כמו שיש שריט שמליכים הדמלך אף על פי שהמלך מושל עליךם. וכן כן בביבול רצחה ד' יירברך שבני ישואיל ימליבו אוthon וכפי' קבלת מלכות שמול' השמה ממלכים מך מתגלה כבוד מלוכות יונברך בשלמה. והוא בכה קבלת הזרה יוכן יישראלי להה כמו שכתוב ששת יט. והם שמו שמעון המשמע בקולי וכו'. ורומו מבן מנות שסימעתן קל. שורט³ שהיה רמן לקבלת הזרה ועל ידי זה תהיו לי מלמכת בתנים ששת יט. וזה בראש הכהנים יוכן דמלוכה. ובמי קדוש והוא ביום הכהנים יוכן דמלוכה בני

ו ישראל למלאכם כמו שכתוב ו' בראש השנה נברא אדם. ועicker מעלה האדם שהוא מדבר. ולכך בתחלת ציריך לשבעת הקול והניבור לשם. וזה קל שורר. פוטקי מליחות וכוראות טופרות. כגון שכתבו זול. כתשעינוק מתחל לדר אכיו מלמדיו תורה ב':

ולפ"ז מכיר עין המשפט והדין בר'ה. דמאחר שהוים הרת עליים פ"י שהוא יום חידוש הבראה ע"כ יעד במשפט כל ציווי עולם, יש דין על מלعلا אם חמלא על ידים העוד והמטרה שער הבראה ת"ש כביראת העלים ע"ג טורו הדריה היריעות אלו יתי"ש, והאם הטוב שבעלם מתגרר על הווע, או חיז' להלען שהכל מנהגו נגד הכוונה העלויה, שאו אין צודן בו. וענוק הדין היה בודאי שיך ביחס לכל היערים, אפי' אלו שאך להם בחירה, האם גמורה על דעתם בבחינת הכוונה העלויה שכביראה או לא, וכן שמצוין בדורו המוביל שנמהה כל היקום, גם אלו שאין להם בחירה, אך האדמה נמחתה ע"ג טפחים כי עד שם התפשט הפטון. דע"פ סודות הבראה היורעים להברואת תי' יש לכל נאצל ונבראו גוזר' ונעשה לכל פרט ופרט מהבראה בפ"ע פקידי ועוד משול' בחוץ כל המטרה הכללית של הבראה, אשר בלאו היכי לא ה' נברוא, וכמ"כ (ישע'י) מן כל הנקרוא בשמי ולכבודי ברוחץ יצחו אף עשתו, יע"כ בהחזרות הבראה יש דין אם נצרך הפרטו הוא גם לשלמה התרדשה, אם מלא את יעודה והפקדו

או שראה מיותר ואין צורך בו. והדרין היה הוא א' באי-שולס והמן בריטניה לאין תכלית. מי לא נפ' מהיות הזה, וגם על עצה מדורם הדין הזה, שונם הם בכלל הבריאלה הנידונים אם הם נזויים למתורה

የኢትዮጵያ ዘመንና ስምምነት

9

תדרמ"ד] ב"ה מראש השנה בקידוד

ראש השגה וזה בחינת תפלה. ריש'
מונת שקיימין בכל ים קריית
שמע תפלה ציעות תפלה כמו שבוטב
בכפר קדרון¹ שמש נגיד אורות הרים. וכן
המונות² ורילך³ מוסח בחינת תפלה
ודעת הנזקינה⁴. ובשבועות קריית טבע אגבי⁵
מונת חיים בירוחם וטבות ציעות באל
בפק יסחין משליט ל. ח. ומים הנעראים הם
בחינת תפלה ?⁶

תירען לפני הסלון ד"

יוד עם זה יט צד נספך בשופר. רבי טורייה וגאון – שחי בתקופת הנזירים, והמשן של חז"ל וגמרא, לפניו והמבר"ט – מדריש את עניין החרוזה:²⁴ "הריעו לפנ' מלך דצמ"ג", זו הכרזה מלכיתית, "בחצזרות וקהל שופר", הריעו לפנ' המלך דצמ"ג, אלו מודיעים לכל העמל משלו;²⁵ "העמל אינו הפקרי יש מלץ" ומותחן כך שיש דין ומשפט, הובה ואחריוין, צבא ר' מדיעז' ומזכירים: "מלבונר מלטת כל עלבים, וממשלון בכל דור זדרין". מלכטה זו היא מלכטה על כל מליאדי הפליטים, בגין אלה שידועים לנו ובין אלה שאינן ידועות לנו, וממשלון על היחסוטיותה לכל דוחהה לדע ונבצת נזירין. היכזה זוanova מרכזיות לנו ולכל הפליטים כולם, בצד זו, "הט מזולת משבץ", כל דור ודור. שי' לשמעו כל תושוק את הוכרה והאות, מה

30 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲלֹהִים.

הו'יעת שמלכונן מבלט כל עליים וממשלוון בכל דור ודור⁴² טביעה בדורנו לא'רים שכדי אלזים⁴³. מעוד הור סיל'וי וקיטין, מתוכו תוקע עליון יומדיין שמלכונן מלכנת כל עליון – וזה געד והי', אשוטו ופה טוב להלן, לנו אמן מבקשיין זיכרנו לוייט... למען אלhit וויט⁴⁴, ואיגודדים הדרושים שלטו האגדות "מען" – אונד אה. כל הקולות שחוודרים לנוד ווית הפליטים והזיוויניות, הם מל'ע עניין אחד של מלכת מלכי המלכים על עמל' וסלא. אונן מכרירים שעולמים אית' הפקר, והלען בין המל' ר'... ומונח כ' אונן יאנש לבייחורי השבונות פוטיס ב' צארם ליטוין ובין אודם להובנה. נו' וגניך שאנו טענים מהארות או' פני "מלך החוץ ב'ם". כל שניגר זיהר אושאשבר הו של יה' טובי חילען... ומזה יפה זידשונט⁴⁵, יזרשת הדרותה, יותר נגיד את מלכותו ובושא השבונות

35 in 98 MAF

ו' טין נקדים ר' ג' המ' ג' טמיטת זכותיס, וכמ"ש נמדקטיס מ"ס רלה רלהוי (פ' אמתה) לוהה מה פטניות נטעות טגען, כין נקדים בון חי'ביס מנ' נאצער מוחן: —

፲፻፭፻

תְּבִיבָה יְמִינָה וְלִמְנָה בְּשֵׁבֶת וְלִבְשֶׂת

ובופקתה (וריך כהנא פסי' כת' שוטה): "וְרִי בֶּן קָוֹל לְפִנֵּי חִילַי וְאֶל בְּאַרְבָּה
השנה, יְסִי רִב מַאֲד מַחְנוֹהוּ (שם) אֶל יִשְׂרָאֵל, יְסִי עִצּוֹם עַשְׂה דָּבָרִי (שם) שָׁהוֹא
מְעֻזִּים כַּהן שְׁלֵצִים שְׁיעִישׁוּ רְדוֹנוֹן". וּמְרָא לְכֹאָר כְּנוֹתָם וְלִשְׁהָרָרִי לְנוּ עַזְיָה רִיחָה
שָׁהָא כְּעִין שְׁלֵצִים כַּהן הַתְּשׁוֹבָה אַיְלָפֶשׁ שָׁהָא מְכֹזֶת וְמְעֻלָּת
אֶת הַבּוֹרָא יְתִי עַלְיָהוּ, וְלְהַכְּרוּ גְּדוֹלָה וְקְדוּשָׁה תְּחוֹתָה וְהַמְּצֹוֹת וְמְעֻלָּת
יִשְׂרָאֵל, וְעַזְיָה תְּקֹנוּ רְזֹלֶל מְלִכִּיהָ, זְכוּרָנוֹת, שְׁפָרוֹת. מְלִילָות כְּרִי לְהַכְּרוּ גְּדוֹלָה
הַשִּׁׁיתָה שָׁהָא מְלָקָדְרָה מְלָקָדְרָה כְּדִי לְהַכְּרוּ מְעֻלָּת בְּנֵא בְּכָלְל וְמְעֻלָּת
יִשְׂרָאֵל בְּפִטְשׁוֹת שָׁהָם נְבִיכִים לְפִנֵּי, וכְּמַשְׁמִיכָבֶן: "וְיָזְרֹל לְהַסְּבִּיר" מְהַלְלִיטָקְהָה, וְעַזְיָה
יִתְּהַזֵּר לְהַשְׁוֹבָה מְאַהֲבָה. אֶךְ צְרִיךְ עַד לְהַכְּרוּ גְּדוֹלָה הַתְּהָרָה, עַזְיָה תְּנַנוּ שׁוֹפְרוֹת
שְׁמַסְטוֹרָה בְּתֵשֶׁת עַזְיָה מְתַנְתָּה. "אַתָּה גְּנִילָת בְּעֵן כְּבוֹדךְ ... עַל הַר סִינְיָה לְלִמּוֹד לְעַמְקָם
תְּהָרָה וְמְצֹוֹת וְכֶרֶב", שְׁמוֹנוֹ כְּבָרִי רְדוֹמָת הַתְּהָרָה וְהַמְּצֹוֹת שְׁבִירָיו שְׁרָאוּי שְׁנָדְקִיק בְּזַן
עַד מַאֲד. וְהַמָּה כְּדִי שִׁקְבָּעַ בְּלָבָנוֹ גְּדוֹלָה מְעֻלָּת שְׁרָאֵל וְחַבְתָּם לְפִנֵּי יְהָה, שְׁרַצְנוֹן
שְׁהָיָה עַבְוֹרָתָם עַבְוֹרָתָם בְּנֵים לְמִקְמָט וְעַזְיָה עַוְדִים מְאַהֲבָה. קְבָעַ יְהָה לְהַמְּלִיךְ
אֲחָוֹת יְהָה, קְדוּם הַתְּשִׁוָּה, וְלִשְׁוֹם אֶל לְבִבְלָגָן הַעֲגִינָּת המְבָיאִים לְאַהֲבָתוֹ יְהָה, וְעַזְיָה
חִזְיָן מְנֻגָּן מְהַדְּחוֹתָה לְפִנֵּיו עַד עַבְרָה כֹּל סִדְרָה וְזִוְּמָן וְקוּרְשָׁתָוּ כְּדִי שִׁיטָּעוֹר
לְבָבָנוֹ בְּתְשׁוֹבָה מְאַהֲבָה אוֹ נְכֹל לְהַחֲזֹות כְּרָאוֹי. וְכִי לְהַזְּרֹר עַזְיָה שִׁישָׁוֹל עַזְמָדִים
בְּמִדְרָגָה רְמָה וּוְסָם נְתַבְּעִים מִפְנֵי הַבָּטָן בְּתְשׁוֹבָה מְאַהֲבָה שְׁאָיָא כְּאֵין הַכְּנָתָה וְזָוָם
הַקְּדוּשָׁה הַזָּה, קְבָעַוּ לְטַנְגָּוִי כְּנָהָגָה חַבְפִּילָה כֹּל הַעֲגִינָּת המְוֹרָדים שָׁאָטוּ תְּנוּגָנִים
לְאַהֲבָתוֹ יְהָה, עַד שְׁבִיּוֹת המְשֻׁפָּט אֵין אָנוֹ מְשִׁימִים עַל לְבִבְלָגָן כְּדִי
עַצְמָנוֹ וְכָל הַאֲרִיכָת אַיִנה כְּאֵין בְּכָבְוד שְׁמִים, וּגְמַם כְּשַׁמְּבָקְשִׁים עַל צְרִיכִי עַצְמָנוֹ
וּכְרָנוֹ לְחוֹזִים "אָנוֹ מְסִימִים" לְמַעְןָן אַלְהָיִם חִיָּם לְמַעְןָן בְּרוּךְ שְׁנָוָה בְּעָלָם עַזְיָה
הַלְּצָלָת יִשְׂרָאֵל. וְהַמָּה עַזְיָה כְּנָהָגָה כְּבָר בַּיָּאוֹר המְפָשִׁים שָׁהָא
שְׁפָעָשׁ סְכָל, כְּמוֹ "קְרִיל דִּי בְּכָה וּגְוִי" תְּהִלְלִים טַף שְׁבָנָה שְׁפָעָשׁ כְּמָנוֹ
יְהָה, (וַיָּשַׁגְּבָה קָול גְּבָרוֹא). לְהָאָמֵר שְׁכַרְבָּה הַשִּׁׁיתָה מְשֻׁפָּט שְׁפָעָשׁ כְּלִי
לְהַכְּרוּ גְּדוֹלָה וְגְדוֹלָה, וְרִי תְּנַן קָוֹל לְפִנֵּי חִילַי בְּרָאֵשׁ הַשְּׁמָה, וּפִי הַטָּמָן כְּלִי וּבְ
מַאֲד מְתַהְנוֹהָ פִי רַב בְּאִיכּוֹת וְהַשִּׁׁבּוֹת, "אֶלְוִ שְׁרָאֵל" שְׁהָמְשּׁוּבִים וְאוֹרִים לְהַשְׁוֹבָה
מְאַהֲבָה, עַזְיָה לְהַקְּרִידִים לְהַסְּבִּיר הַזָּה שָׁהָא מְכֹשֵׁר לְהַשְׁוֹבָה מְאַהֲבָה.

מִתְבָּרְכָה וְמִתְבָּרְכָה

ז' יסוד ושורש העבודה
אחוּ וערַי ראוּ לירַע שפטם כל גומן חמתוֹת ש
שם המרל בכל האותות וככל עולמוֹ ייְהוּ עירַק האתמוֹת
לכן יוזר האלים הנטצטר בלאוּ וכוכבוֹת ביהוּן ביזום מושׁב
ספָּדָר בחרבֶּגֶת מחלֵל שפָּרָט בערַקְעַמְלָעַ כי הַכְּלִידָם עזַּנְעַמְלָעַ
בהתמְפָּרוֹת שפָּרָט בערַקְעַמְלָעַ כבָּרַעַמְלָעַ כי הַכְּלִידָם עזַּנְעַמְלָעַ
בהתמְדוֹדָה על ויחלֵל שפָּרָט הבוגר יומְשָׁבָן האותות עבָּרוּ עַמְלָעַ
ושהתקמָס. בנוּ עם קְרֻוְתָּה ופְּרָוָתָה אֲחֵיכָם יְקָוָם ווְעַמְלָעַ
לוּבָן אֲלָמָר שְׂאָמָר תְּחִזְוָתָן בְּפָנָן נְזָלָן וְעַמְלָעַ
הביבָן דְּוַיְלָנוּ שְׂאָמָר וכְּבָן פָּרַחַע אַל עַל בָּבָן סְעִירָה
ט' מְרַי ווְהַיְה שָׁמָךְ מְרַי חַמְלָעַ בַּן אֲוֹתָה וְבַשְּׁלָמָה זַה
כוּלָם שאָנָי אַלְוַי בְּכָלְרִיךְ וְתִינְגָּרַע שְׁמָךְ כְּכָל האותות
חַבְיכָה-תְּקַבְּזָה וְעַם האונִינוֹת הַגְּדוֹלָה בַּן שְׂאָמָר זַה
וַיְשַׁׁעַר כְּלָמָד אַגְּדָתָה אַתָּה בְּכָתָה שְׂאָר עַלְלָה
עַמְלָעַן. שְׂאָמָר בְּמַשְׁבָּחָה בְּזָהָר חַנְדָּק לְאַבְשָׁלָמָה
י' שְׁיַנְגָּר וְזְקָרְבָּן כְּל האותות בְּזָהָר עַתְּה חַנְגָּרָנוּ עַל
סְהָמָרִים וְסְהָמָרִים נְגַן אַלְמִילִיכָם גַּם לְגַלְלָמָה
וּבְיַהְוָה בְּנִסְמָה וּבְסִלְמָה אַחֲהָה לְבָכָר כְּדֵר יְכוֹן כְּוֹתָה זַה
עַל זַה מְאָה. גְּסָמָת חָאָרִי דֵל וּבְסִלְמָה אַתָּה חָאָה לְבָכָר
וְעַד עַד וּבְחַקְמָת הַקְּרָעָה בְּזָהָר קְרָעָה.

וזה מה שנקרא חסידות הולך וגדל יותר והוא מושב בחיל' אורה מה שנקרא קדושת אשן
יכולה בשנותיו נואג ונאגלו לאשין ולהקחן רוחו ומוסרתו כבונל אלחוון
אלחוון ית' ותעללה קורו לעדר שמחה עזומה רק פאה. ובאותה עזומה ווכאו
כיוון שבבואר לסתלה בפערת הגדים יזעניר רבו אל בכבי עזומות סאות. ווי בו ואנחתה
אויא מירן ער בער קווילט רבו בככוביך ווינר רבו אל בכבי יויר ווינר ער הולו שוט
הזרול בון חאומות ווישוב כניל' ובויחוד בחברות ויאמר כל אשר נשמה כנפו' ז' אלחו
ישראלי באל' ובלחוון כל' שלטל יערר רבו אל בכבי יויר ווינר ווישוב כבונל
מחי זונכה שיקאנע טעטה בער כל האומות ואמר עטה יעטנו אך ריק אלחו
ישראלי פרך ובלחוון כל' טשלאן
ווינר החודס באדר דודר פסוקי סלכיות וכברונות וטטרות בחכונה עזומה וטטור
כל גודל וברקוק ההיכוב חביב היבטו וויאר כייס נגמרא ודריך דרי' ער אמר רכח
אדר החק' אדר אדרו לער בער ברכיה וברוגת שורחות. פלאוון כייז האמילווני קליבם.
זכרונות כורי שיבואו לנו זדרובינו טעטה בער שופר ודריז זאת והקעתם
בחביגורות גרי שורחות זויה בזרכין תרי זונרכן אני או אלדיכם היי טפלויות.
ארח וויער חובי גאנש לאו עיניכם לבעה כייסו וטאפען יישרו בעץ בחונע
ג' פסוקי סלכיות בטוטש נגמרא גבל' הויא שגורת זוננו זי'יש וטעלע בעץ בחונע
הלאה כורי שיפלען תיש ותעללה פלי' בעט אפרית הפלטוקים. בסבכואר בלשען הנגמרא
על סלכיות כורי שיפלענו עיליכם ואיך, כוש לא' בעשו והפלק' ז' דרכ' זט זטז' זט זט זט
ויטחונו לר' החפסוקי מלכיות ואינו סכון במשבוחן להילען איזו זי'יש ערלו' זויאו
נון בחחסבונו נעה וההיאת בעסמת עזומה כראובן זי'יש ווינען זט זט זט זט זט זט זט
הוועגן מיל' העיטים תלקלק' ולגנולו תקסה חייזע זט זט זט זט זט זט זט זט זט
הוואז זי' איזו פטגה זק' ערליין ער'יך איזו ישראלי סיך. ישראלן וגואל אויר לאותה
בשעת זי' לא פילין בירט זונרא והה נגזרות זרונ' זי' כבאיו איסטרו זט זט זט זט זט זט
ובבדאי לא יאצ' זי' נחכו' פלאן, בוה' זי' סטכל' אלחואן וויל'זון זעד זען זען זען זען
בחסבונו בעסמת עזומה ער'יך זען
בנ' בע זען ער טוק' כל' הוועגן וטטרת שמת עזומה בעז' ער סאוד ער' שיט ער' איזו
קדש מלך גודל וגואל טטוב גודל השתקון זען
טיטחת להראות אסתיות אסתיות זען
לייטיש בע זונח רוח גודל וכיה יוכין כוונה זו בקייזר בע כל' קשות פסוקי מלכיות
ובויחוד בעסוק שטב' יטראיל

העליזונה או שיחיכתו. אמן בזופן מיהוד הדין הוו
על בעלי הבחיה. כיוון שהם נשמת הביראה, ובידם
לשונם את השבונים ע"י שעושות תשוכה ומקלים
עליהם למלא תפקידם ויעודם מכאן ואילך. ע"ז
משתנה גור דין לטובה. כי א' עורך דין בחוץ ללבית
ביבס דין.

ומובילו שיטות זה הוא החידושים הבריאת ש' יט
עד פרט עיקרי, שהיותו שכל הכריאת היא בא בסבב
ישראל וכמהותו"ל (ברור א) לא נברא העולם אלא
בסבב ישראל שנקרו ואשית ובשביל התורה
שנקראת ואשית, ואמ לא ברתי יומם ולילה חוקות
שם זורין לא שמותי. הרי ביום התחוויות הבריאת
מתהדרת בכל שנה כרתות הברית שבין קוב"ה
ישראל לתהומות עם הגבור ע"י התוה"ק. וכן מטעם
בפוקת אתם נצחים היוט כלכם לפני ה"א וגוי לעבדך
ברכית ה"א. ואיתא בספה"ק היוט רמו לזרמא ודידנא
בו אתם נצחים כלכם לפני ה"א לרין, היום הזה הוא
יום לעכבר בברית, יום נרחת ברית מתחדש, שזה קיים
הבריאת, וזה עיצומו של חג להכתרת מלכוות י"ט
עלינו מחדש.

ו-תנה למורה, הואת הגינו עם ישראל במעמד
השגב בקבורתה שפורה נשבות מלות הפש
מאחכה ורכוקות בה, והוא גפה עניין כדרית הכרית
בריה עם זהירותו כל הרוחה. וכמרום בענין
שופר כמ"ש רביינו סעדיה ואון באאות הטמים של
חיקעת שופר וויל, להזכירו מעמד הר סדי שנאמר
בו וקהל שופר וגוי שנקבל על עצמיו את הברית
שקיים בהר סדי שבעו וולם בברית יתיר, עכ"ל.
ומה"ש אנו אומרם בשם"ע בשופרות אתנה גלית וכור
כל הענן בארכיות, כי אם בריה יש בחוי זו. וב'
הענינים הנ"ז אין עין זם הדין והן עניין כדרית הכרית
בן לוכביה וירושאל הינו הדרכרים הקשורים בענין
ההקדשות הברראן לשנה החורשה.

جغرافیا و ادب

עם העובדה שאנו עומדים בראש השמה בענין הפטישים אלא בכבר המלומת, או שבחורם לנו למכור בזין, כי אז אין לנו לאידי משלוחן אלא לעמ' שייכוחו לאיטרטס האלהון. בראש השמה בבחור מטה המלוכה, אך היא מחדמת כבולם, אך היא מופע בבחור היזח מלא עד למצו השם שלה - יטילך י' ו' לטועל אליך אין לך לדוד והללויה.

וחבר שפטיש קול השופר, נעה לא' זיכרון והתעורר – תודת המלך שבון, תודות אל שמיתת השופר על האוללה השלמה, ומונען אל המהיל הזה גקרוא אל העולם כלו: אשערם וארשעם וכח מוח עולם ויבא מלך הבכור. כי הוא זה מלך הבכור, ר' איאתוא וזה מלך הכרוב סלא'.

במהלך זה הופעת מלכוו עלינו, יש לוראש-השנה (וכמיוז לראש-השנה של שמשת השלח בשכונה) הפיקד גוזול - להאד נס ולהפיצו נס אה אסיתו האמת להשתין בזאפן מלא לפטעל האלאן חזה, אנו צדיקים להוציאן את מלוכה ו' יש לנו מוצרים כה בראש-השנתן, חזיא הנושאת אווש-ברדי ר'. בענין נקלע עליון בראש-השנה את המלכות המגעה נל, והקושש בדור-היא ייזון אותו ברכות נודדים שישוטם והוא חוץ האמינו - כסות-ישואת רואייה לא-גואלה, הפה באנולה, והיא נגנאת והולכת על-ידי מלך אל-חי. מתוך כך נץ עם אמרנו לשר את דרכינו בכל המהומות - במנם ואיש הפרסי וכוכבון הכליל הלאומי, ובמילא יתקומם והמפעל האלוני למטרות השלם - לתקון עלם במלכות

הוּא וְכֵן גָּמְלָא כִּי
הַזָּהָר. בְּעֵבֶד